

Divina Vindecare

Numărul 36
Decembrie 2012

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
caci Domnul M-a uns sa aduc vesti bune celor nenorociti:
El M-a trimis sa vindec pe cei cu inima zdrobita,
sa vestesc robilor slobozenia, si prinsilor de razboi izbavirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Cuneoașterea binelui și răului	Pag. 3
2. Cercetași Scripturile	Pag. 9
3. Comentariul lui Clarke la 1 Ioan 5:7	Pag. 13
4. Jurnalul lui John Wesley – 5 –	Pag. 15

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Cunoașterea binelui și răului

David Clayton, ianuarie 2009

Este un fapt universal acceptat: cunoașterea este bună. Majoritatea dintre noi ar spune „da, cunoașterea este bună pentru că ne ajută să ne raportăm în mod corect la mediul înconjurător”. Ne ajută să facem față diferitelor circumstanțe care se pot ivi în viață. Atunci când am fost copii, am mers la școală pentru a învăța, iar scopul era de a acumula cunoaștere pentru ca atunci când vom deveni adulți și va trebui să luăm viața în piept să fim capabili de a ne raporta diferitelor circumstanțe într-un mod corespunzător.

Cunoașterea este absolut necesară

Una dintre cele mai necesare categorii de cunoaștere, este cunoașterea propriului dușman. De fapt, în timp de război, cel ce este cel mai căutat de toți dușmanii, este spionul! Un soldat dușman care este capturat, este de obicei închis, dar de cele mai multe ori, atunci când este capturat un spion, acesta este ucis. Spionul este urât și disprețuit pentru că are o mai mare putere de a produce daune decât dușmanul fățiș. Cel mai rău dușman este cel ce este în mijlocul nostru, dar este necunoscut! Pe acela trebuie să-l cunoaștem. Ignoranța atunci când vine vorba despre un asemenea dușman poate fi foarte periculoasă.

Mulți dintre noi au auzit probabil de pasărea numită „cuc.” Această pasăre este foarte ciudată pentru că nu-și construiește niciodată cuib. În timpul sezonului în care este pregătită să ouă, cucul își depune oul în cuibul altei păsări și îl lasă acolo, văzându-și mai apoi de treabă! Găsește un cuib în care sunt deja două ouă, și și-l lasă și pe al său acolo împreună cu celelalte. Proprietarul cuibului revine acasă și găsește trei ouă, dar bineînțeles, păsările nu pot număra. Pasărea știe că a lăsat ouă în cuib, așa că dacă la întoarcere găsește ouă acolo crede că totul este în regulă. Așa că începe să le clocească, având sub ea și oul din care va ieși pasărea ciudată. În final puii ies din găoace, iar puiul de cuc este mai mare decât ceilalți, așa că atunci când părinții încep să hrănească puii, el își întinde gâtul deasupra celorlalți și primește cea mai mare parte din mâncare. Curând, ceilalți pui încep să fie înfometaji. De îndată ce crește mai mare, puiul de cuc îi aruncă pe ceilalți și rămâne singur în cuib. Părinții continuă să-l hrănească până când acesta este suficient de mare pentru a-și lua zborul și, mai târziu, să găsească un alt cuc pentru a perpetua acest ciclu de distrugere și înșelăciune.

Problema este că acest pui pe care ei l-au îngrijit și pe care l-au hrănit, le-a omorât proprii lor copii. În cuib este un dușman pe care ei îl hrănesc pentru că habar n-au care este adevărul. Această imagine ilustrează foarte bine cât de important este să știm care este adevăratul dușman.

Poate că unii dintre noi au auzit de Ignaz Semmelweis. A fost un medic maghiar născut în anul 1818. În perioada aceea, aproximativ 10 procente din femeile care nășteau în spital mureau ulterior din cauza complicațiilor care apăreau. Acest lucru nu era considerat ca fiind ciudat și era acceptat ca fiind unul dintre pericolele nașterii. Dar Ignaz Semmelweis a observat ceva ciudat. Unele femei erau ajutate de moașe, iar acelea care nășteau la spital erau ajutate de medici, iar el a observat că 2% dintre cele care erau ajutate de moașe mureau, în timp ce zece procente dintre cele care erau ajutate de medici în spitale mureau, și s-a gândit că lucrul acesta este foarte ciudat.

Într-o zi, în timp ce Ignaz Semmelwei opera o autopsie împreună cu un grup de medici, unul dintre ei și-a ciupit un deget cu un bisturiu și, după scurt timp, a murit. Semmelweis a observat că acest medic a avut aceleași simptome ca și femeile care nășteau în spitale. Atunci și-a dat seama că probabil ceea ce se întâmpla era că acești medici care operau autopsiile mergeau mai apoi să le ajute pe femeile care nășteau având mâinile murdare! Ei erau cei care le omorau pe femei?

Semmelweis a conceput o soluție și a stabilit ca regulă în departamentul său ca orice medic să se spele pe mâini cu acea soluție înainte de a examina vreun pacient. Rata deceselor în departamentul său a scăzut drastic, aproape de zero! Lucrul uimitor este faptul că în momentul în care acest lucru a devenit cunoscut, medicii din spital i s-au opus și au refuzat să se supună pentru că ei simțeau că era prea greu să te tot speli pe mâini de fiecare dată. A durat mai mulți ani până când această simplă măsură salvatoare de vieți să fie implementată, nu înainte de Semmelweis să fi murit.

Toată lumea credea că procesul nașterii era cel care le ucidea pe aceste femei, când, de fapt, era un alt dușman. Cei care erau considerați cei mai mari prieteni erau de fapt cei care purtau moartea, dar ignoranța a menținut rata deceselor mare, pentru că așa funcționează ignoranța. Cunoașterea este

importantă.

Cunoașterea nedorită

Dar haideți să analizăm un aspect al cunoașterii care ne va oferi o altă înțelegere a valorii sale. Biblia ne spune că la chiar debutul istoriei acestei luni, Evei i s-a promis un anumit soi de cunoaștere. În Geneza 3:5, Satan îi vorbește Evei și îi spune: „*dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.*”

Dumnezeu a așezat în mijlocul grădinii un pom care era numit „pomul cunoașterii binelui și răului.” Înțelegem că acest pom avea de-a face cu un anumit soi de cunoaștere, iar noi am spus: cunoașterea este bună, este ceva dorit de oameni. Dumnezeu a spus Evei și lui Adam: „Dacă mâncați din acest pom, veți muri.” Dar acum, Satan îi spune Evei: „Ceea ce v-a spus Dumnezeu, nu este adevărat. Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din acest pom veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.”

A spus Satan adevărul?

Întrebarea la care aș dori să ne gândim este: a spus Satan adevărul? Au primit ei în acea zi o cunoaștere a binelui și a răului? Răspunsul este da, au primit! Atunci când Satan le-a spus că vor „cunoaște” binele și răul, le-a spus adevărul. Dar uneori și noi spunem adevărul într-un asemenea mod încât devine neadevăr pentru că spunem numai jumătate din el. Nu oferim tot ceea ce înțelegem în ceea ce spunem motiv pentru care adevărul devine numai jumătate de adevăr ceea ce este la fel de periculos ca și o minciună, sau poate chiar mai periculos. Prea adesea, atunci când operăm pe baza jumătăților de adevăr, nu înțelegem ceea ce este implicat până când ne trezim prinși, și asta prea târziu pentru a mai îndrepta ceva.

Ce înseamnă „a ști”?

Care era tot adevărul cu privire la cunoașterea binelui și răului? Ce era legat de acest adevăr, un lucru pe care Satan nu l-a explicat Evei și lui Adam? În Geneza 2:25 se spune că „*Omul și nevasta lui erau amândoi goi și nu le era rușine.*”

Biblia nu spune că ei nu știau faptul că erau goi, ci explică faptul că în ciuda acestei realități, nu le era rușine. Sugestia este că erau conștienți de faptul că nu foloseau haine, dar acest lucru nu-i deranja deloc. Prietenul meu Howard are o fetiță care are aproape trei ani. Acum două zile i-am vizitat, iar ea mi-a spus: „Unchiule David, eu sunt fetiță iar Lukie este băiat. Hai să-ți arăt!” și era gata s-o facă! I-am spus: „Nu, nu drăguță; nu trebuie să faci asta.” Ea înțelege ce este goliciunea, dar nu este conștientă de implicațiile acesteia.

Era ceva asemănător cu Adam și cu Eva. Biblia spune că eram amândoi goi și că nu le era rușine. Goliciunea nu însemna nimic pentru ei. Faptul că nu purtau haine nu-i deranja. În Geneza 3:7 scrie că „*Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele.*”

Atunci când citim acest pasaj în mod superficial pare să spună că, dintr-o dată, au aflat că erau goi; dar nu are niciun sens ideea că înainte de acest moment ei nu știau că nu purtau haine. Biblia spune că „au cunoscut”! Ceea ce se sugerează aici este că termenul „cunoaștere” de aici are un alt înțeles decât simpla câștigare de informații. Această cunoaștere pe care au câștigat-o era la un nivel mai adânc decât simpla informație care ajunge la creier. Era o înțelegere care le-a schimbat perspectiva, o înțelegere care le-a schimbat modul în care se priveau pe ei înșiși pe un nivel mai adânc decât simpla înțelegere a unei lipse fizice. De fapt, în versetul 11 Dumnezeu le-a spus: „*Cine ți-a spus că ești gol?*”

Dar dacă nu ai purta haine, ai avea nevoie ca cineva să-ți spună lucrul acesta? Problema nu era că dintr-o dată ei au realizat faptul că nu purtau haine, ci faptul că, dintr-o dată, goliciunea lor a devenit un motiv pentru care s-au ascuns de Dumnezeu, când înainte lucrul acesta nu avea nicio importanță. Goliciunea lor a căpătat dintr-o dată alte implicații. Dintr-o dată au devenit conștienți de implicațiile acesteia. În mințile lor, ceea ce fusese bun în mod desăvârșit, ceea ce era pe deplin inocent, a devenit ceva rușinos. Dintr-o dată au înțeles faptul că Dumnezeu vine și că nu puteau să apară în fața Lui așa. Goliciunea a devenit nu numai o teorie în mințile lor, nu numai o informație, ci ceva ce în experiența lor însemna ceva.

Peste câțiva ani, Kay Kay (fetița lui Howard) nu o să mai vrea ca eu s-o văd dezbrăcată. Va însemna

ceva diferit pentru ea. În câțiva ani, goliciune va însemna „... Este timpul să caut un loc ca să mă ascund. Nu pot să las pe nimeni să mă vadă așa!” Probabil că nu îi va lăsa nici chiar pe părinții ei s-o vadă. La momentul acela ea va cunoaște goliciunea, va înțelege în propria ei experiență personală implicațiile goliciunii în loc de a ști numai cum să definească goliciunea. A cunoaște ceva înseamnă mai mult decât a-i ști definiția. Asta este ideea. Adam și Eva nu au cunoscut goliciunea până când nu au experimentat-o.

Acum, haideți să aplicăm această idee, gândindu-ne la numele pomului interzis. Biblia spune că era numit „pomul cunoștinței binelui și răului,” iar Satan a spus că „în ziua în care veți mânca din el, veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.”

Gândiți-vă la următoare întrebare: știau Adam și Eva despre rău? Eu cred că da. Dumnezeu le spusese că în ziua în care vor mânca din el, vor muri. Așadar, înțelegeau binele și răul, și știau despre moarte. Știau că există ceva numit „rău” și probabil că erau capabili de a oferi o definiție a răului. Ei au înțeles faptul că dacă înfăptuiesc anumite acțiuni, asta i-ar transforma în dușmanii lui Dumnezeu, dar nu înțelegeau în mod practic ce înseamnă asta.

Atunci când au mușcat din acel fruct, o conștientizare a venit asupra lor, ceva ce nu fusese cunoscut pe această planetă mai înainte. Era ceva cu totul nou și era foarte ciudat pentru că în acea clipă Cel ce fusese cel mai bun prieten al lor, devenise la mai de temut dușman în ochii lor. De îndată ce Dumnezeu a apărut, Cel ce niciodată nu le făcuse niciun rău, Cel care nu-i amenințase niciodată, Cel ce nu era pentru ei decât Binele... Au fugit să se ascundă! Și asta nu pentru că ceva s-ar fi întâmplat cu El, ci pentru că ceva se întâmplase cu ei. Acum cunoșteau răul. Acesta este efectul pe care cunoașterea răului îl are și asupra noastră.

Acest sens al cuvântului „cunoaștere”, însemnând mai mult decât a fi capabil de a defini ceva, este foarte popular în Biblie. Spre exemplu, în Geneza 4:1 citim că „Adam a cunoscut-o pe nevasta sa, Eva; ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain.” (KJV).

Observați modul în care cuvântul „cunoscut” este folosit aici. Adam a „cunoscut-o” pe Eva, ceea ce nu înseamnă că s-a împrietenit cu ea sau că a început să înțeleagă ce fel de om este. Aici, cuvântul se referă la o legătură apropiată, intimă. Adam și Eva au devenit ceea ce Biblia numește „un singur trup.” Atunci când a cunoscut-o pe soția lui în acest fel, rezultatul a fost că au avut un fiu.

Același cuvânt este folosit de Maria, mama lui Isus, cu același sens. Atunci când îngerul a venit la ea și i-a spus „vei avea un fiu și Îi vei pune numele Isus,” răspunsul Mariei a fost: „Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu am cunoscut bărbat?” (Luca 1:34 KJV).

Așadar, atunci când Biblia spune că Adam și Eva au cunoscut răul, asta înseamnă că răul a devenit parte din experiența lor. Satan nu le-a spus tot adevărul; ei au devenit asemenea lui Dumnezeu pentru că El era singura Persoană care conștientizase păcatul în acea formă, în afară de Satan și îngerii săi. Dar Dumnezeu era singura Persoană care putea cunoaște păcatul fără a intra sub puterea lui pentru că El este Dumnezeu. El știa ce ar fi însemnat să cunoști păcatul. Dar singura cale prin care ei ar fi putut cunoaște răul în profunzime, era prin a ajunge sub puterea acestuia și prin a-l primi în experiența lor. Ei trebuiau să se facă una cu el, asemenea unui bărbat cu soția lui. Așadar, atunci când au ajuns să cunoască astfel răul, Adam și Eva au înțeles faptul că fuseseră păcăliți, că Satan nu le spusese întregul adevăr, dar era deja prea târziu!

O ocazie oferită

Este interesant să ne gândim la faptul că nu era nimic rău în pomul respectiv, și nici în fructul acestuia. Era unul dintre pomii din grădină. Diferența sta în faptul că Dumnezeu a rostit legea care le interzicea să mănânce din acest pom. În mod normal, atunci când rogi pe cineva să nu ia ceea ce-ți aparține, este datorită faptului că ai nevoie de lucrul respectiv. Dar atunci când Dumnezeu le-a interzis să mănânce din acel pom, credeți că motivul era că Dumnezeu avea nevoie de el? El putea să mai creze încă o mie! De ce să așeze acolo un pom și să spună „Nu-l atinge!”, dacă nu avea nevoie de el? Aproape că poți spune că a fost o regulă inutilă. De ce să așezi o restricție când nu ai nevoie de lucrul pe care mi-l interzici?

Acest lucru ar trebui să ne arate foarte clar că nu pomul era chestiunea în discuție. Dumnezeu a impus această regulă numai pentru a le oferi ocazia de a păcătui. Unii ar prefera să spună că Dumnezeu le-a dat posibilitatea să aleagă între bine și rău, dar realitatea este că Dumnezeu nu i-a oferit omului posibilitatea de a alege binele. Atunci când Adam a fost creat, era desăvârșit! A fost făcut după chipul lui Dumnezeu,

și nu el a fost cel care a ales asta. A fost făcut așa fără alegerea lui.. Dumnezeu le-a oferit o posibilitate de a alege răul pentru că ei aveau deja binele; ceea ce nu aveau era răul, iar Dumnezeu le-a oferit varianta de a-l alege.

Dar de ce ar face Dumnezeu așa ceva? Și așa ajungem înapoi la rădăcina controversii. Satan i-a spus în cer lui Dumnezeu: „Tu nu oferi creaturilor Tale o șanse egale. De ce presupui mereu că cea mai bună este calea Ta? Eu am inventat un alt sistem și dacă ei îl vor alege pe acesta le va fi mai bine, vor fi mai fericiți și, dacă ești corect, le vei îngădui libertatea de a alege.”

Așadar, Dumnezeu le-a oferit posibilitatea de a păcătui. Asta era pomul: opțiunea de a păcătui. Dar Dumnezeu le-a oferit un avertisment clar: „Nu vă apropiați de pomul acela pentru că acolo nu este nimic decât păcatul. În clipa în care vă veți apropia, veți păcătui, și rețineți că acela este singurul loc în care vă paște pericolul.” Bineînțeles că nu trebuia neapărat să fie un pom. Dumnezeu ar fi putut să ia o piatră, să o așeze acolo și să o numească „piatra cunoștinței binelui și răului,” cu instrucțiunea ce ei să nu o atingă. Așadar, să nu învinovățim prea mult pomul, că nu era nimic rău în el. Ceea ce le-a oferit de fapt posibilitatea de a păcătui, a fost porunca lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut regula aceea, ei ar fi putut să mănânce din pomul acela timp de 1000 de ani, și nu s-ar fi întâmplat nimic. Regula a fost cea care le-a dat prilejul de a păcătui!

A dorit Dumnezeu ca ei să cunoască răul? Nu! În cazul lor, ei ar nu ar fi trebuit să cunoască răul niciodată, iar lucrurile ar fi rămas perfecte pentru totdeauna. Dar a fost nevoie ca ei să aibă ocazia de a alege calea lui Satan, pentru că Dumnezeu este o Persoană care crede în libertate.

Cunoașterea păcatului

În Romani 3:20 este scris: „*Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.*”

În Romani 7:7 este afirmat același lucru: „*Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftesci!”*”

Toată viața am crezut că ceea ce spun aceste versete este că prin lege obținem definiția păcatului. Știu că aceasta este interpretarea clasică a acestor versete. Dar asta este ceea ce Pavel spune de fapt?

Pavel spune că „*păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege.*” Există două posibile înțelesuri ale acestei afirmații. Așa cum am arătat, există două înțelesuri ale cuvântului „a cunoaște” așa cum este el folosit în Biblie. Unul dintre ele este acela care se referă la o cunoaștere teoretică (asemenea unei definiții, o înțelegere la nivel intelectual). Celălalt este menit să facă referire la o legătură personală în care este implicată intimitatea omului, în care ceva devine parte din experiența unei persoane. Acestea sunt cele două sensuri ale cuvântului „a cunoaște” iar cel de-al doilea este folosit în Biblie, cel mai des. Deseori, Biblia vorbește despre a cunoaște ceva, iar noi credem că dorește să ne ofere o definiție, când de fapt nu se referă la asta deloc.

Pavel afirmă că „*păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege*” și, pe măsură ce vom continua să citim mai departe acel pasaj din Romani 7, descoperim că el vorbește despre faptul că a ajuns să cunoască ceva ce devenise parte integrantă a experienței lui, ceva intim și personal. Cum a ajuns el să dobândească această înțelegere? Cu ce a ajuns el să aibă o experiență atât de intimă? Este păcatul.

„*Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.*” (Romani 7:18-20).

Lucrarea legii

Cum a ajuns el să știe că păcatul locuia în el? Cum a ajuns să știe că există o putere în el cu care nu se poate lupta și căreia nu-i poate rezista, o putere mai mare decât el? El spune că „*păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege*” (Romani 7:7); „*Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar, când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit.*” (Romani 7:9).

Ceea ce Pavel afirmă este că „îmi place legea lui Dumnezeu când mă gândesc la ea, dar am descoperit că în mine există o altă putere care se luptă împotriva dorințelor minții mele și care mă face rob acestei puteri păcătoase care este în trupul meu.” Legea lui Dumnezeu este cea care-l face conștient de faptul că

păcatul lucrează în lăuntru său. El nu ar fi cunoscut păcatul decât prin lege pentru că el spune că fără porunci, păcatul este mort!

Așadar, potrivit celor spuse de Pavel, principalul scop al legii este acela de a ne face să cunoaștem păcatul! Adică legea ne ajută să devenim conștienți de această putere care este în lăuntru nostru, de acest dușman lăuntric care este mai puternic decât noi și împotriva căruia nu ne putem împotrivi prin nicio putere din noi înșine.

Puteți vedea că acesta este același lucru ciudat care i s-a întâmplat și lui Adam? Dumnezeu i-a dat o lege pentru ca el să aibă posibilitatea de a cunoaște păcatul. Adam ar fi putut spune: „*Fără pom nu aș fi cunoscut păcatul.*” Pavel spune: „*păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege*”. (Romani 7:7). Legea care i-a fost dată lui Adam și cea care ne-a fost dată nouă servește aceluiași scop. Ambele legi au fost menite să ofere omului varianta cunoașterii păcatului.

O înțelegere gresită foarte răspândită

Înțelegerea populară este că scopul legii este acela de a defini păcatul, și de obicei aceste pasaje scrise de Pavel sunt citate în sprijinul acestei idei. Pavel spune că „*păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege*”. Ceea ce vrea el să spună este că prin intermediul legii am devenit conștient de păcat, am devenit conștient de prezența acestui dușman dinlăuntru meu.

Calea legii

Cum se face că nu putem cunoaște păcatul decât prin intermediul legii? Pentru că, în ciuda faptului că păcatul este prietenul și însoțitorul nostru permanent, cu toate că păcatul este integrat în propria noastră ființă, fără ajutorul legii noi vom rămâne mereu în desăvârșită armonie cu păcatul. Niciodată nu vom încerca să i ne opunem, pentru că mergem cu el mână de mână ca doi prieteni. Și pentru că există această armonie, există o latură a naturii păcatului pe care nu am descoperi-o niciodată.

Sunt sigur că majoritatea dintre noi am încercat cel puțin o dată să convingem pe cineva să-și predea viața lui Hristos. Suntem familiarizați cu răspunsul: „O să vin, dar nu acum!” Asemenea oameni cred că oricând doresc, se pot ridica împotriva păcatului și să decidă să trăiască o viață neprihănită! Cunoașteți bine această iluzie, această idee falsă. Ei cred că puterea schimbării stă în mâinile lor și că nu este decât vorba despre faptul că încă nu s-au decis, dar o vor face într-o zi, și atunci pur și simplu se vor întoarce și vor trăi o viață de creștin mai bună decât voi toți creștinii! Ați mai auzit asta! Cu toții am întâlnit asemenea oameni. Ei cred că au capacitatea de a se schimba, dar ei nu știu adevărul pentru că nu au întâlnit niciodată legea. Ei merg mână în mână cu păcatul, sunt buni prieteni și cred că „oricând vreau, pot să-mi schimb direcția.”

Dar vine ziua în care se întâlnesc cu legea. Atunci ajung să cunoască faptul că cerințele legii li se aplică și lor, și încearcă să se îndepărteze de păcat, să schimbe direcția, departe de însoțitorul lor de o viață întregă. Atunci ajung ei să înțeleagă cine este cu adevărat păcatul! Atunci descoperă că nu pot scăpa chiar atât de ușor. Ajung să cunoască păcatul așa cum nu l-au cunoscut niciodată înainte! Lăsați-l pe hoț, pe mincinos, pe înșelător, pe cel rău să încerce să renunțe la aceste obiceiuri și va descoperi cine este păcatul! Pavel a încercat și ne spune ce a descoperit.

„*Găsesc, dar, în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine.*” (Romani 7:21).

El își exprimă disperarea în următoarele cuvinte: „*O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte...?*” (Rom. 7:24).

Asta este ce a descoperit el atunci când legea a intrat în experiența lui: a ajuns să cunoască păcatul. În lăuntru lui era ascuns un parazit mortal, care-i mânca viața, care-l distrugea de mulți ani, dar el nu știa lucrul acesta. Fiind ignorant, el a mers mână în mână cu acest dușman de moarte.

Așadar, ce a făcut Dumnezeu? Dumnezeu a introdus un test în viața lui, ceva meticolos care avea capacitatea de a căuta în toate colțurile și de a scoate la lumină acest lucru mortal. Deodată, Pavel a ajuns să înțeleagă adevărul: „există un distrugător care pândește în mine; există un dușman pe care l-am crezut prieten.” Legea este cea care l-a ajutat să înțeleagă acest lucru.

În Evrei 4:12, Biblia spune: „*Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.*”

Acesta este modul în care lucrează legea lui Dumnezeu. Ajunge până la încheieturi, până la măduva oaselor, desparte și taie și sortează, și când ajungem față în față cu legea lui Dumnezeu, deodată înțelegem cât de mortală este această boală care ne consumă viețile. Dar dacă rămânem la lege, suntem în cea mai dezastruoasă condiție pentru că vom sfârși înfrânți, căci până aici ne poate conduce legea. Ne poate face cunoștință cu păcatul, dar nu ne poate elibera de el. Acesta este scopul legii, acela de a ne fi un ghid spre Hristos. (Galateni 3:24).

Cel care nu cunoaște legea este într-o condiție mai bună decât cel care se oprește la lege pentru că cel care nu o cunoaște este un păcătos fericit, în schimb ce al doilea este un păcătos nefericit! Ambii sunt robii păcatului, dar este mai bine să fi un păcătos ignorant și fericit decât un păcătos mizerabil conștient, dacă acolo te vei opri!

Diferența în ceea ce-l privește pe Adam

Putem observa în mod interesant faptul că există o diferență între modul în care lucrează legea pentru noi și modul în care ar fi lucrat pentru Adam. În cazul lui Adam, a dorit Dumnezeu ca el să cunoască păcatul? Nu! Dar în cazul nostru, al descendenților căzuți ai lui Adam, Dumnezeu a dorit să cunoaștem păcatul! În cazul lui Adam, păcatul era în afara lui. Atunci când dușmanul este la poartă, nu ai nicio nevoie să-l cunoști. De fapt, dacă ajungi să te cunoști cu dușmanul de afară ești considerat trădător; trebuie să-l ții la distanță, să rămână afară. Păcatul era afară iar Dumnezeu a dorit ca Adam să rămână străin de păcat. Dar atunci când dușmanul este înlăuntru, devine imperativ să-l cunoști. Trebuie să-i cunoști puterea, să-i înțelegi influența și cel mai important, trebuie să înțelegi că el îți este dușman. Trebuie să cunoști dușmanul, căci altfel nu vei putea să te aperi împotriva lui.

O altă opțiune

Există unii creștini care cred că ne naștem în această lume într-o stare neutră, liberi de a merge la dreapta sau la stânga. Dar nu acesta este adevărul. Adam nu a fost creat în această poziție, căci el a fost creat bun și avea șansa de a alege răul dacă asta dorea. A fost restul omenirii așezată în aceeași poziție? Nu! Noi nu ne-am născut cu opțiunea pe care a avut-o Adam. Toți descendenții lui Adam au fost născuți despărțiți de Dumnezeu, stricați, având nevoie să fie născuți din nou! Adam a ales să o apuce pe calea lui Satan, calea sinelui și a așezat întreaga omenire acolo. Adam a avut o opțiune, aceea de a se despărți de Dumnezeu și de viața neprihănită pe care o avea. Și noi avem o opțiune (nu două!). Aceea de a scăpa de pe calea lui Satan prin a-L alege pe Hristos. În starea în care suntem născuți, nu avem opțiunea de a alege răul. Adam a ales deja în locul nostru motiv pentru care suntem născuți în starea aceasta coruptă, păcătoasă, despărțiți de Dumnezeu și incapabili de a trăi neprihănit.

Adam nu a păcătuit pentru că ar fi fost despărțit de Dumnezeu, pentru că ar fi avut mintea carnală. Adam a făcut o alegere personală liberă. El a fost creat în uniune cu Dumnezeu. Dar în cazul tuturor celorlalți oameni, situația este diferită. Noi am comis păcatul cu mult înainte de a fi capabili de a face vreo alegere inteligentă. Noi am păcătuit chiar înainte de a fi conștienți de ceea ce făceam. Asta pentru că fiecare dintre noi a făcut aceeași alegere pe care a făcut-o Adam? Nu! Urmașii lui Adam nu au avut aceeași opțiune.

Așadar, căile lui Dumnezeu sunt minunate. El a folosit legea pentru a încerca să-l protejeze pe Adam de a cunoaște dușmanul care era în afară, dar acum că Adam a deschis ușa iar dușmanul este înlăuntru, Dumnezeu folosește legea pentru a ne ajuta să identificăm dușmanul pentru a putea scăpa de el.

Nu te opri la lege

Dar cu toate că legea reprezintă o parte importantă a planului lui Dumnezeu, ea trebuie să-și ocupe locul destinat. Nu trebuie să ne oprim la lege, nu trebuie să credem că dacă am găsit legea am ajuns în locul în care ne dorește Dumnezeu! Legea este un investigator, examinatorul care spune: „Ai o problemă; ești bolnav; ai fost contaminat!”. Dar legea nu poate merge mai departe. Ea mă condamnă și mă acuză, dar nimic mai mult. Pavel spune că „*Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar, când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit.*” (Romani 7:9).

Cea mai mare cunoaștere

Problema lui Adam a fost faptul că el a lăsat păcatul să intre. Problema noastră este că nu-l putem da

afară. Așadar, legea mă ajută să cunosc păcatul, dar când am căpătat această cunoaștere, trebuie să înaintez. Ioan 17:3 spune că „*viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.*”

Dragii mei, avem nevoie să înțelegem că Biblia nu vorbește despre o cunoaștere teoretică asemenea celei pe care o au fecioarele neînțelepte. Ea vorbește despre o experiență dinamică în care viețile noastre sunt integrate în viața lui Dumnezeu într-o manieră similară celei în care bărbatul își „cunoaște” soția. Asta este ceea ce vrea să spună Biblia! Acolo unde există acest gen de legătură, de obicei un rod este produs: se naște un copil. Atunci când Îl cunoști pe Dumnezeu, atunci când Îl cunoști pe Hristos, rodul este adus, iar acesta va fi produsul natural al legăturii.

Așadar, legea te duce până în locul în care ajungi să cunoști păcatul, dar te implor, nu te opri acolo! Avansează la următorul fel de cunoaștere, la stadiul de a-L cunoaște pe Dumnezeu și pe Fiul Său Isus Hristos, căci acolo dorește Dumnezeu să ajungi deoarece aceasta este viața veșnică. Hristos a venit pentru a distruge acel dușman. Legea a dat în vileag dușmanul, dar Hristos este Cel care îl distruge.

„*Căci, lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere, Dumnezeu, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, a osândit păcatul în firea pământească.*” (Romani 8:3 KJV).

Hristos l-a găsit pe dușmanul care umbla deghizat înăuntru, l-a condamnat și la distrus! Slavă Lui Dumnezeu pentru Isus!

Cercetați Scripturile

Ardeiaș Mario, 10 Februarie 2009

„Cercetați Scripturile...” Ioan 5:39

Îndemnul de a cerceta Scripturile ne este adresat de către Isus nouă, tuturor. Felul în care urmăm, însă, acest îndemn, este responsabilitatea fiecăruia. Statistic vorbind, Isus arată că, în general, omul studiază Cuvântul lui Dumnezeu socotind că acolo găsește calea către cer, către viața veșnică, Dar spre surprinderea lui, nu o află. Acolo Îl întâlnește, însă, pe Hristos. Și, precum Pilat, se află în fața unei răscruci: „*ce să fac cu Isus care se numește Hristos?*” (Matei 27:22). Și conform principiului minimei rezistențe, alege calea cea largă și nu insistă într-o căutare mai perseverentă, mai adâncă. Se mulțumește să râcăie puțin pojghița, la suprafață. Întâlnește însă, unele neconcordanțe care îi provoacă teama de a nu-și pierde bruma de credință ce abia începe să se înfiripeze în sufletul lui. Privește în jur către bisericile și denominațiunile pe care le află și constată cât de mult diferă crezurile între ele. Iar acest fapt nu face decât să-i sporească teama. Oare nu citesc cu toții aceeași Biblie? Nu cumva să descopere fisuri în ceea ce a crezut până aici! Preferă atunci, să-și astupe urechile în fața oricăror idei și argumente, refuzând orice abordare. E mulțumit așa cum este, acolo unde este, și încearcă să-și conserve poziția. Ca nu cumva să-și piardă locul din cer pe care i l-a promis popa lui.

Constată, de asemenea, în jurul său atâta necredință, încât îi este frică să nu se molipsească. Scepticismul este contagios. Așa că mai bine ignoră orice argumentație decât să plece urechea și să îl confrunte. Nu poate bănui însă, ce pierdere uriașă va înregistra. Pentru că refuzul confruntării nu îi va scoate din inimă sămânța îndoielii, adânc sădită încă din Eden. Inconștiența faptului că acea sămânță este vie și că, în timp, îi va eroda și puțină credință pe care o are, îl va duce la pierzare.

Isus a avertizat asupra dispariției cvasitotale a credinței în preajma revenirii Sale în glorie și mărire pe pământ. (Luca 18:8). Azi putem întâlni o mare mulțime de oameni care se îndoiesc de realitățile Bibliei, admitând, în schimb, teorii care explică universul prin hazard. Iar aceia dintre ei care depășesc stadiul mediocrității, animați de dorința de a avea propriile lor opinii fundamentate pe realitate, după ce lecturează Biblia, consideră că au înțeles tot, și, în calitatea lor de cunoscători, ridică o serie întreagă de obiecții privitoare la gradul de credibilitate al acesteia.

De fapt, ignorând inspirația divină, pare greu de acceptat posibilitatea ca, timp de un mileniu și jumătate, patruzeci de oameni atât diferiți în ceea ce privește orizontul lor cultural, de la păstor până la împărat, să poată scrie o lucrare atât de complexă și de unitară în idei. Mulți consideră că aici este vorba de o conspirație, menită să înrobească mințile oamenilor. Referitor la istoricitatea cărților vechi testamentare, sunt chiar și evrei în zilele noastre, care consideră că Bibliile aflate în circulație sunt

tâlcuite în așa fel încât ceea ce s-a petrecut în vremurile nou testamentare să pară că a fost prezis cu mult timp înainte, contestând astfel predicția divină și mesianitatea lui Isus. De asemenea, sunt destui cei care se îndoiesc de realitatea istorică a vieții lui Isus, argumentând cu contradicțiile dintre relatările Evangheliilor. Și, ca să fim sinceri cu conștiințele noastre, de multe ori se ridică îndoieli chiar și între cei care cred și pretind că așteaptă venirea Sa. Și care este cauza reală a acestei situații? Dumnezeu spune că „*Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință...*” (Osea 4:6). Trist, dar adevărat!

Ignoranța, însă, este condamnată! Lipsa unui studiu biblic personal provoacă o viață la mâna a doua, în care omul se hrănește cu deșeurile gândirii altora. În acest fel, credința lui va deveni o învățătură de datină omenească. În schimb, un studiu superficial îl va pune în situația de a-și risca credința, pentru că îndoielile ridicate de părerea vulgului (maselor) sunt semințe vii și active ce încolțesc și cresc, manifestându-se printr-o slăbire inconștientă, dar progresivă a credinței. Iar aceste semințe ale îndoielii se capătă precum gripa, când îți strănută careva în față incultura lui. Pentru că omul necredincios își etalează cu mândrie și nonșalanță ignoranța, făcând caz de ea și virusând, astfel, mințile cu care ia contact. Care ar fi soluția viabilă?

Cât de credibile sunt Scripturile?

„*Cercetați Scripturile*”, îndeamnă Hristos. Biblia este, cu adevărat, Cartea cărților, nu numai datorită conținutului spiritual al învățăturilor sale, ci și, mai ales, datorită gradului de credibilitate aflat deasupra oricărei îndoieli. La o evaluare atentă și documentată, vom constata că, prin comparație cu toate celelalte lucrări ale antichității, sub raportul atestării manuscriselor, cărțile ce alcătuiesc Scripturile sunt, de departe, cel mai bine reprezentate. Cercetătorii în domeniu afirmă că la ultima numărătoare, s-a consemnat existența a 5686 de manuscrise grecești ale Noului Testament, în afară de alte peste 9000 de manuscrise în alte limbi (exemplu: siriacă, coptă, latină, arabă, etc.). Dintre aceste aproape 15000 de manuscrise, unele sunt Biblii complete, altele sunt cărți sau pagini disparate, iar câteva nu sunt decât fragmente. Prin comparație, Iliada lui Homer se găsește în 643 de manuscrise, operele lui Demostene în 200 de manuscrise, iar celelalte lucrări supraviețuiesc într-un număr redus: cele ale lui Tacit în 20 de manuscrise, ale lui Cezar în 10, ale lui Herodot în 8, iar operele lui Platon și ale lui Pliniu cel Bătrân în câte 7 manuscrise. Și cu toate acestea, oamenii de știință nu au pus sub semnul îndoielii istoricitatea evenimentelor relatate de respectivele lucrări.

Cercetătorii au probat faptul că, aproape toate cărțile aparținând Noului Testament au fost scrise până în anul 70 en, adică la 20-40 de ani după evenimentele descrise în Evangheliile, ceea ce indică spre o acuratețe foarte ridicată a descrierilor. Un alt parametru demn de a fi considerat este pauza de timp între originale și cele mai timpurii copii care au supraviețuit, parametru ce poate oferi un indiciu asupra gradului de conformitate al copiilor în raport cu originalele. Dacă pentru cărțile nou testamentare copiile cele mai timpurii sunt datate la aproape 25 de ani după originale, în cazul operelor lui Homer, pauza în timp este de aproape 500 de ani, la cele ale lui Pliniu cel Bătrân de aproape 750 de ani, ale lui Tacit și Cezar de aproape 1000 de ani, ale lui Platon de aproape 1200 de ani, în timp ce primele copii ale operelor lui Herodot și Demonstene sunt datate la aproape 1400 de ani după ce au fost scrise originalele.

Sub un alt raport, este de menționat că între anii 303 și 311 en, împăratul roman Dioclețian a ordonat trei edicte de persecuție împotriva creștinilor, edicte care cereau și distrugerea cărților și manuscriselor lor. Mii de manuscrise au fost distruse în întregul imperiu pe parcursul acestor persecuții. Dar, chiar dacă Dioclețian ar fi distrus toate manuscrisele, el nu ar fi reușit să anuleze capacitatea de a reconstitui cărțile Noului Testament, întrucât așa numiții părinți ai Bisericii primare, Irineu, Iustin-Martirul, Origen, Clement din Alexandria, Tertulian și alții, au citat cărțile nou-testamentare atât de amplu, (mai exact, de 36289 de ori), încât, pe baza acestor citate, ar putea fi reconstituit întregul Nou Testament, cu excepția a 11 versete. Iar referitor la exactitatea reconstituirii copiilor, experții în critica textuală Westcott și Hort au apreciat că gradul de puritate al textului de astăzi depășește 98.33%, excepțiile făcând referire la semene de punctuație sau diferențe de ortografiere a câte unei litere, acestea neinfluențând în nici un fel înțelesul mesajului conținut.

Remarcabil! Nici o altă lucrare a antichității nu este atât de bine documentată cum este Biblia. Bruce Metzger, profesor la Princeton și mare erudit în Noul Testament, a arătat că Mahabharata hindusă este copiată cu o acuratețe de 90%, iar Iliada lui Homer cu 95%. Prin comparație el apreciază că gradul de acuratețe al Noului Testament depășește 99.5%, iar procentul de aproape 0.5% ce rămâne incert nu

afectează nici o doctrină creștină. Iată, deci, că, așa cum am afirmat anterior, se demonstrează că gradul de credibilitate al Bibliei este deasupra oricăror îndoieli! Ce s-ar mai putea obiecta? Iată ce:

Afirmații contradictorii

Scepticii contestă credibilitatea mărturiilor autorilor cărților biblice, indicând spre necordanțele care apar în descrierea evenimentelor menționate. Este un aspect care ne confruntă, și față de care fiecare dintre noi trebuie să își precizeze poziția. Spre exemplu, Matei spune că la mormântul lui Isus a fost un înger, în timp ce Ioan menționează doi. Oare nu este acesta un detaliu contradictoriu de natură să distrugă credibilitatea relatărilor? Doar știm că detaliile demască mărturiile mincinoase!

Studiul atent al textelor arată că lucrurile stau exact invers, că detaliile divergente întăresc argumentul că relatările aparțin unor martori oculari. Doi reporteri diferiți ce relatează același eveniment aleg să includă detalii diferite în relatările lor. Doi martori oculari independenți văd rareori aceleași detalii și nu vor descrie niciodată un eveniment folosind exact aceleași cuvinte. Ei vor reda același eveniment major dar se vor deosebi asupra detaliilor. De fapt, un judecător care audiază doi martori prezentând același eveniment și descriind detalii identice folosind aceleași cuvinte, va concluziona, pe drept cuvânt, că cei doi s-au înțeles, în prealabil, pentru a-și pune în de acord declarațiile.

În cazul de mai sus este normal ca relatările lui Matei și Ioan să difere, din moment ce amândoi descriu ce au văzut în calitate de martori oculari. Poate că Matei îl menționează pe îngerul care a vorbit, (Matei 28:5), în timp ce Ioan arată câți îngeri a văzut Maria. (Ioan 20:12). La o examinare atentă, vom constata că scrierile nou-testamentare nu se contrazic între ele, și că detaliile ce diferă arată că relatările sunt mai degrabă complementare, decât contradictorii.

Simon Greenleaf, profesor de drept la Harvard, într-un studiu de referință asupra a ce se constituie într-o dovadă juridică, arată că s-a convertit la creștinism în urma unei cercetări atente a mărturiilor nou-testamentare, ajungând la concluzia că cele patru Evanghelii „ar fi primite ca dovezi în orice instanță de judecată, fără cea mai mică ezitare” (Norman Geisler, Frank Turek, - „Nu am destulă credință ca să fiu ateu”). Vă propun să examinăm împreună următoarea situație:

O ocazie memorabilă și un gest de neuitat

Pe parcursul ultimei săptămâni dinaintea morții Sale, Isus se afla în vizită în Betania, unde, împreună cu surorile sale, Marta și Maria, locuia Lazăr, cel pe care îl înviase din morți. Cu această ocazie, Isus este invitat la cină. (Ioan 12:1-3). Evenimentul este relatat de toți cei patru evangheliști, însă, așa cum observăm mai sus, relatările lor coincid în unele aspecte importante, dar diferă în unele amănunte. Matei și Marcu arată că întâmplarea s-a petrecut cu două zile înainte de sărbătoarea Paștelui, în timp ce Ioan o plasează cu șase zile înainte. Matei, Marcu și Luca localizează cina în casa unui fariseu, Simon leprosul, dar Ioan nu precizează locația, ci spune doar „acolo”. Este de remarcat faptul că, dintre cei patru evangheliști, doar Matei și Ioan au fost discipolii lui Isus, numărați între cei doisprezece. Marcu pare să fi fost martor la mai multe evenimente, (de exemplu, la agonia și prinderea lui Isus în Ghetsimani – Marcu 14:51,52), fiind un apropiat al grupului. Însă Luca, doctorul, a întreprins cercetări amănunțite asupra evenimentelor, (Luca 1:3), după un anumit interval de timp de la producerea lor. Precum un reporter conștiincios, el a interogat sute de martori oculari, având astfel posibilitatea realizării unei imagini de ansamblu, statistice. Lucrările lui, Evanghelia și cartea Faptelor apostolilor, sunt recunoscute de critică pentru exactitatea în amănunt a relatărilor.

Vă propun să încercăm să trăim aievea întâmplarea, pentru a putea aprecia obiectivitatea relatării amănuntelor. Grupul număra treisprezece persoane, în afara cercului apropiaților care îi însoțeau de obicei. Fiind invitați la cină în locuința unei familii, este de presupus că gazda a amenajat spațiul așa încât să poată încâpea toți invitații, inclusiv Lazăr. (Ioan 12:2).

Acum, intrând în atmosferă, putem înțelege că nu toți cei prezenți erau așezați în imediata vecinătate a lui Isus. Probabil că acesta era flancat de către gazdă și de umbra Lui, adică de preaiubitul Ioan. De asemenea, nu toți erau focalizați în orice moment pe Isus, ci mai discutau și cu vecinii lor. De aceea, amănuntele relatate diferă. Între cei patru evangheliști probabil că Ioan a fost cel mai aproape de Isus, iar Luca a interogat și gazda, relatările lor putând fi considerate ca fiind cele mai veridice. Iar amănuntele care le diferențiază de celelalte, pot căpăta importanță în apreciere. De exemplu, Ioan este singurul care arată că Marta, sora lui Lazăr, servea la cină. Ioan era lângă Isus și, probabil, a fost servit și el de ea. E

posibil ca la masă să mai fi servit și altcineva, iar ceilalți nu au remarcat-o pe Marta. Este de remarcat că și Luca consemnează o ocazie în care Isus a fost servit la masă de către Marta, (Luca 10:38-40), însă el arată că faptul s-a petrecut la o altă dată. Personal înclin spre varianta lui Ioan, adică întâmplările relatate de Luca în capitolul 7:36-50 și în capitolul 10:38-42 se constituie într-un singur eveniment.

În timpul cinei, de Isus se apropie o femeie care avea în mână un vas de alabastru conținând „mir de nard curat”, mirositor, foarte scump, adică o esență ce se extrage din rădăcina unui arbust care crește în Himalaia, folosit și astăzi în industria parfumurilor. Doar Ioan consemnează numele femeii, și anume Maria, sora lui Lazăr și a Martei. Un motiv în plus pentru presupunerea de mai sus, referitoare la eroarea din relatarea lui Luca. Ceea ce urmează este prezentat în mod diferit de cei patru: Matei și Marcu susțin că mirul a fost turnat pe capul lui Isus, în timp ce Ioan și Luca spun că Maria l-a spălat picioarele cu mir. Probabil că varianta lui Ioan și Luca este cea adevărată, ceilalți doi fiind la oarece distanță și, poate neatenți în acel moment. De asemenea, considerând poziția mesenilor, culcați, cu picioarele spre exterior, precum și intenția Mariei ca gestul să treacă neobservat, faptul devine și mai plauzibil.

Cert este că, odată eliberat din vas, mirul a umplut încăperea de parfum, moment în care toată asistența și-a concentrat atenția asupra lui Isus. Reacția mesenilor a fost promptă, Ioan consemnând faptul că Iuda a fost cel care a vociferat, iar Isus i-a răspuns. Probabil că Matei și Marcu erau sub efectul surprizei gestului și nu au remarcat persoana care a comentat, însă au auzit și consemnat răspunsul lui Isus. Ei vor fi gândit, în inimile lor, că parfumul nu se folosește la spălatul picioarelor, motiv pentru care au și relatat varianta amintită.

Luca expune o apreciere asupra femeii, și anume că era păcătoasă. El consemnează și dialogul dintre Simon leprosul și Isus, asupra identității și gestului femeii. Probabil că Matei și Marcu erau prea departe și atenți la comentariile lui Iuda și nu au auzit cele discutate, însă cred că Ioan, care era mereu lângă Isus, din delicatețe, a preferat să nu amintească problemele Mariei. Ioan este sensibil. El observă și consemnează discursul lui Isus din ultima seară, care ocupă aproape un sfert din Evanghelia sa, însă trece sub tăcere amănuntul cu privire la păcatul Mariei. Un exemplu de urmat.

Maria se afla între cei pentru care Isus a avut un sentiment deosebit. Prietenia manifestată față de familia ei este denumită „iubire” de către Ioan: „*Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr.*” (Ioan 11:5). Frații Săi L-au renegat, însă El a găsit căldură și dragoste acasă la Lazăr. Acesta tocmai după ce fusese înviat din morți. Poate că familia lui încă nu avusese un prilej potrivit de a-și exprima recunoștința față de Isus: șocul produs de învierea lui Lazăr a fost așa de puternic încât i-a paralizat pe toți, și, când și-au revenit, Isus era departe. Iar vizita de acum la Betania fusese neanunțată. Așa era Isus, omul surprizelor. Iar Maria nu a vrut să lase să treacă și această ocazie. Și a hotărât să-I facă un dar Domnului. Un dar pe măsura inimii ei pline de recunoștință pentru că și-a recăpătat fratele. Ce avea ea cel mai de preț?

Când îți cumperi un parfum bun, un lux pe care nu ți-l poți permite oricând, îl folosești la ocazii deosebite, poate la o sărbătoare, sau într-o vizită, oricum, nu în fiecare zi; pentru fiecare zi îți iei ceva mai accesibil. Probabil că Maria și-a dorit mult parfumul acela și a sacrificat multe ca să-l poată cumpăra. Însă Isus era Isus. Dacă mâine ți-ar veni în casă cineva așa de deosebit ca și El, ce i-ai putea dărui? Poate că, precum Maria, l-ai parfuma cu parfumul tău prețios, puf-puf pe păr, pe barbă ... și atât. Să renunți la toată sticla? Greu! Și ce face Maria? Este minunat să poți simți ce a simțit ea în acel moment! Inima ei era atât de plină, încât a dăruit ce avea lipit de ea, și l-a dăruit pe tot Domnului! Dar nu a pufăit pe păr sau pe haine, ci a dorit să ducă gestul până la capăt. Însă gura vasului era prea îngustă, să nu poată curge mult, să nu se risipească, ori cu picătura nu putea să umple pumnul, așa că a spart sticla ca să curgă tot! (Marcu 14:3). Gestul ei a avut darul de a-i surprinde pe toți, așa cum și gestul lui Isus de a-l învia pe Lazăr i-a șocat pe toți. Însă Isus nu a fost surprins, deoarece El știa dinainte tot ce urma să se întâmple. (Ioan 18:4). El a văzut că inima Mariei era plină și i-a dat, astfel, prilejul pentru a face acest act de închinare. Pentru că gestul ei este un act de închinare autentic. Așa cum văduva săracă l-a închinat lui Dumnezeu tot ce avea, 2 bănuți, tot așa Maria a închinat Domnului ei ce avea mai de preț. Iar acest mod de închinare ne provoacă și pe noi, astăzi. Ce suntem dispuși să Îi închinăm, dacă El este Domnul nostru?

Tu ce-I dăruiești?

Tehnologia actuală permite vizionarea în sistem 3D. Poți vedea ficțiunea ca și cum ai fi acolo, în

realitate. Dar Scriptura nu prezintă ficțiuni, ci întâmplări din viața reală. Iar studiul ei aprofundat îți permite o experiență nemijlocită de cunoaștere a lui Dumnezeu, pentru că orice paragraf îți prilejuiește ocazia meditației, îți permite să fii aievea, acolo, lângă Isus, la locul și în mijlocul acțiunii. Pe măsură ce aprofundezi studiul, experiența devine tot mai vie, Îl poți întâlni pe Isus și începi să-L porți cu adevărat, peste tot, cu tine. Și atunci poți ajunge să fii un creștin autentic.

La o evaluare corectă, vedem că Isus ne-a dăruit viața. Viața Sa. Dacă acceptăm darul, atunci viața Lui, care e veșnică, devine a noastră. Căci veșnicia noastră începe aici. Ce Îi vom dărui noi? Primul lucru va fi atenția noastră. Îi vom da atenție, Îl vom băga în seamă. Dar nu prin programe de închinare. Observați? Oamenii cântă steaua, ieslea, Ierusalimul, locașul, ș.a., dar asta nu înseamnă decât un ritual. E felul lumii de a se închina. Precum crucea. Trec pe stradă pe lângă o biserică, fac trei cruci și spun de trei ori în gând Doamne ajută, și cu asta s-au închinat. Acesta e ritualul lor. De fapt, nu I se închină lui Hristos, ci imaginii Lui din inima lor. Ca unui chip cioplit, ca unei icoane. Maria I s-a închinat în felul ei. A făcut-o ca pe un ritual. Dându-I atenție lui Hristos, vom urma mai întâi invitația Lui de a cerceta Scripturile și Îi vom dărui din timpul nostru. Pentru studiu. Apoi Îi vom dărui timp pentru meditație, și, încet, încet, Îi vom dărui gând după gând, până ce El va începe să crească în inima noastră. Timpul petrecut cu Isus înseamnă, de fapt, partea din viața noastră pe care I-o dăruim noi. Pavel ne sfătuiește: „*Gândiți-vă la lucrurile de sus nu la cele de pe pământ.*” (Coloseni 3:2). Iar El, Cel care a venit de la Tatăl, ne spune: „*Mă duc să vă pregătesc un loc...și...Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.*” (Ioan 14:2,3)

Revenind la considerațiile anterioare, se observă că, de fapt, marea majoritate a celor care abordează Scripturile, nu încearcă decât o simplă lectură. Or, între citirea Bibliei și studiul biblic sistematic și aprofundat, diferența este fundamentală. Doar cercetatorul dedicat și perseverent are șansa reală de a cunoaște voia lui Dumnezeu. Pentru că, în fond, așa cum afirma Carl Lewis, „Există, în ultimă instanță, doar două feluri de oameni, și anume: aceia care-I spun lui Dumnezeu: ‚Facă-se voia Ta!’, și aceia cărora Dumnezeu le va spune la sfârșit: ‚Facă-se voia ta!’”

„*Cercetați Scripturile*” ne îndeamnă Isus. Pentru că în ele găsim Cuvântul lui Dumnezeu, care „...este viu și lucrător” (Evrei 4:12). Acesta este singurul antidot eficient împotriva virusului îndoielii, singurul antivirus capabil să inactiveze scepticismul. „...ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viața.” (Ioan 5:39,40). Tristă constatarea în dreptul iudeilor din vremea lui Isus. În ce ne privește însă, invitația Lui ne onorează și ne obligă în același timp. Vă sugerez să o urmăm neîntârziat. Și, precum Maria, să alegem și noi partea cea bună care nu ni se va lua, și să ne așezăm la picioarele Sale. Numele Lui să fie glorificat în etern!

Comentariul lui Clarke la 1 Ioan 5:7

Extras din comentariul lui Clarke, de Adam Clarke, L.L. D., F.S.A., &c., editia 1874

Versetul 7. Sunt trei care mărturisesc. TATĂL care mărturisește despre Fiul Său; CUVÂNTUL sau Logos-ul, care mărturisește despre Tatăl; și DUHUL SFÂNT care mărturisește despre Tatăl și despre Fiul. Iar aceștia trei sunt una în esență și sunt în acord într-o singură mărturie, și anume că Isus a venit ca să moară pentru a-Și da viața oamenilor.

Dar este foarte posibil ca acest verset să nu fie autentic. El lipsește din toate manuscrisele scrise înainte de inventarea tiparului, cu o singură excepție, și anume „Codex Montfortii” din colegiul trinitarian din Dublin; toate celelalte care omit aceste verset sunt 120.

El lipsește atât din versiunea în siriană, cât și din cele arabe, etioniană, coptică, sahidică, ameană, slavonă, etc., cu alte cuvinte, din toate versiunile vechi cu excepția Vulgatei; și chiar și din aceasta, majoritatea manuscriselor corecte nu îl includ. El lipsește din toate scrierile vechilor părinți greci și chiar din majoritatea latinilor.

Cuvintele, așa cum există în toate manuscrisele grecești cu excepția „Codex Montfortii” sunt după cum urmează:

„*El este Cel ce a venit cu apă și cu sânge, Isus Hristos; nu numai cu apă, ci cu apă și cu sânge. Și Spiritul mărturisește, fiindcă Spiritul este adevărul. 7 Căci trei sunt care mărturisesc : Spiritul, apa și sângele, și aceștia trei sunt una în mărturisirea lor. 9 Dacă primim mărturisirea omului, mărturisirea*

lui Dumnezeu este mai mare, etc.”

Cuvintele care sunt omise în toate manuscrisele, ca și în citatul de mai sus și în toate versiunile, cu excepția Vulgatei, sunt următoarele:

„(în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei una sunt. Și trei sunt care mărturisesc pe pământ.)”

Pentru a clarifica chestiunea pentru ca orice cititor să înțeleagă ce a fost adăugat, voi scrie versetele, având cuvintele adăugate în paranteze:

„*Și Spiritul mărturisește, fiindcă Spiritul este adevărul. 7 Căci trei sunt care mărturisesc* (în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei una sunt. 8 *Și trei sunt care mărturisesc pe pământ): Spiritul, apa și sângele, și acestea trei sunt una în mărturisirea lor. 9 Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare etc.*” Oricine poate observa cercetând cuvintele, că dacă cele incluse în paranteze și care lipsesc din manuscrise și din toate versiunile, ar fi omise, nu este necesară nicio conexiune; iar în ceea ce privește sensul, acesta este complet și perfect fără ele; și într-adevăr, cu mult mai mult decât cu ele. Voi încheia această parte a notei prin a face observația, împreună cu doctorul Dodd, „că există anumite însemne interne și accidentale care ar putea îngreuna pasajul respectiv; căci sensul este complet și, într-adevăr, mult mai clar și mai bine păstrat fără ele. Mai mult, Spiritul este menționat, atât ca martor în cer și pe pământ; așa că cei șase martori sunt reduși la cinci, iar egalitatea în număr sau în antiteză dintre martorii din cer și de pe pământ este îndepărtată. Mai mult, de ce este nevoie de martori în cer? Nimeni de acolo nu se îndoiește de faptul că Isus este Mesia; și dacă este afirmat că Tatăl, Fiul și Spiritul sunt martori pe pământ, atunci avem cinci martori pe pământ și niciunul în cer; să nu mai spunem că există o mică dificultate în a interpreta modul în care Cuvântul sau Fiul poate să fie un martor pentru Sine.”

Este necesar să întrebăm cum se face că acest verset apare în traduceri timpurii în limba engleză? În Biblia Coverdale, tipărită prin 1535 (Biblia aceasta nu are nici o dată), cel de-al șaptelea verset este așezat în paranteze astfel:

„*Și Spiritul mărturisește, fiindcă Spiritul este adevărul. (Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei una sunt.) Și trei sunt care mărturisesc pe pământ: Spiritul, apa și sângele, și aceștia trei sunt una în mărturisirea lor. Dacă primim etc.*”

Tindal era pe cât de conștiincios, pe atât de critic; și cu toate că a admis cuvintele în textul primei sale ediții ale Noului Testament tipărit în 1526, totuși le-a reliefat prin litere diferite și le-a așezat în paranteze, asemenea lui Coverdale; și de asemenea cuvintele „pe pământ” din versetul 8, fără nicio autoritate și care au fost excluse, fac textul să apară ca cele din manuscrise etc.

Acum eu am înaintea mea două ediții ale acestei versiuni: una tipărită în limba engleză și latină, quatro, cu următorul titlu:

„Noul Testament, atât în engleză cât și în latină, traducere a maestrului Erasmus - tipărită de William Powell - anul Domnului nostru M.CCCXXVII. Și primul an al regilor (Edw. VI.) conducătorul nostru plin de milă.”

În această ediție, textul arată astfel:

„*Și Spiritul mărturisește, fiindcă Spiritul este adevărul (căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei una sunt.) Și trei sunt care mărturisesc (pe pământ) Spiritul, apa și sângele, și aceștia trei sunt una în mărturisirea lor. Dacă primim...*”

Cealaltă, tipărită în Londra „de William Tylle, fără latina lui Erasmus în M.CCCXXIX. În al treilea an al domniei suveranului nostru Lordul Kynge Edwarde Syxte-ul” are, cu o mică diferență de scriere, textul în aceeași ordine, și aceleași cuvinte în paranteze ca și cel de sus.

Biblia în limba engleză împreună cu cartea de rugăciuni, tipărită de Richard Cardmarden la Rouen în Normandia în 1566, redă textul corect, dar în următoare manieră singulară:

„*Și Spiritul mărturisește, fiindcă Spiritul este adevărul (căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei una sunt.) Și trei sunt care mărturisesc (pe pământ) Spiritul, apa și sângele, și aceștia trei sunt una.*”

Prima Biblie în engleză pe care am văzut-o în care aceste distincții erau omise, este numită Biblia Episcopului, tipărită de Jugge în 1568. De atunci, toate aceste distincții au fost în general omise.

Cu toate că sunt un conștiincios credincios în binecuvântata doctrină a sfintei și nedivizatei Trinități și în divinitatea esențială a Domnului nostru Isus Hristos, doctrine pe care le-am apărut în fața multor

argumente chiar noi în decursul acestei lucrări, nu mă pot abține de la a mă îndoi de autenticitatea textului în discuție; și, pentru mai multe considerații, am să mă refer la el din nou la finele acestui capitol.

Observații pe marginea celor trei Martori Cerești

Sumarul tuturor dovezilor relativ la Cei Trei Martori Cerești din 1 Ioan v7.

1. Există 113 manuscrise în limba greacă care conțin prima epistolă a lui Ioan, iar pasajul în discuție lipsește din 112. El există numai în „Codex Montfortii (un manuscris recent) despre care am scris deja. „Codex Ravianus” din Biblioteca Roială din Berlin este un fragment din „Complutensian Polyglot.”

2. Toți părinții greci omit versetul, cu toate că mulți dintre ei citează atât versetul 6 cât și versetul 8, aplicându-le Trinității și divinității lui Hristos și a Spiritului Sfânt; da, iar încercarea de a demonstra doctrina Trinității din versetul 6 și versetul 8 fără a face referire la un asemenea verset ca cel de-al 7lea, care, dacă ar fi existat, ar fi constituit o dovadă mai bună și una care nu ar fi putut fi trecută cu vederea.

3. Primul loc în care versetul apare în greacă este traducerea greacă a Faptelor din cadrul Conciliului de la Lateran din 1215.

4. Cu toate că este prezent în numeroase copii în limba latină, el nu apare în niciuna scrisă înainte de secolul 10.

5. Părinții latini nu l-au citat, chiar nici în locurile în care le-ar fi întărit foarte mult argumentele; și unde, dacă ar fi existat, ar fi apărut în modul cel mai natural.

6. Vigilius, episcop de Tapsun, la finele secolului 5, este primul care să se fi referit în mod expres la martorii cerești; dar citatul lui nu este în acord cu textul prezent nici în cuvinte și nici în sens; și, mai mult decât atât, el este un scriitor care beneficiază de foarte puțin credit...

7. Scriitorii latini care se referă la cei trei martori cerești variază foarte mult în citatele lor, cu cât citatul fiind mai vechi, cu atât mai mare tendința de a plasa versetul 8 înainte de versetul 7, și foarte multe omițând, după martorii pământești, clauza că cei trei sunt una. Unii care au inserat ideea că cei trei sunt una, adaugă „în Hristos Isus”, iar alții folosesc termeni diferiți.

8. Textul lipsește din toate versiunile vechi, cu excepția Vulgatei; dar cu cât copiile sunt mai vechi, cu atât mai puțin probabil ca textul să apară; iar cele care îl au, diferă foarte mult între ele, așa cum se poate observa și din speciemenle deja citate.

9. Textul lipsește din prima ediție a lui Erasmus din anul 1516 care este de fapt ediția princeps a textului grecesc.

De asemenea, textul lipsește din a doua sa ediție din 1519, dar el l-a adăugat în cea de-a treia din „Codex Montfortii.”

Textul lipsește din edițiile lui Aldus, Gerbelius, Cephalaeus, etc.

Textul lipsește din traducerea germană a lui Luther și din toate edițiile publicate în timpul vieții lui.

Textul este inserat numai în primele traduceri în limba engleză, însă cu semnele îndoielii, așa cum a fost deja arătat.

10. În concluzie, nu există suficientă autoritate pentru a autentifica nicio parte a revelației care pretinde a veni de la Dumnezeu

Vezi și disertația lui Griesbach despre aceste verset la finalul celui de-al doilea volum al textului său în greacă. Halae et Londini, 1806.

În apărarea acestui verset, vezi „Scrisorile arhidiaconului Travis către Gibbon”; și de cealaltă parte, „Răspunsurile profesorului Porson către Travis”. Ultimul document nelăsând niciun loc de a mai adăuga ceva la acest subiect, nici în apărarea sa și nici ca replică.

Jurnalul lui John Wesley

fragmente

– 5 –

John Wesley, 1703 - 1791

Sâmbătă, 10. A fost o adunare de rugăciune la St. Just după-amiază, care nu s-a terminat până la ora 4. Apoi am predicat la Cross unei adunări de 1000 de persoane care s-au comportat sobru.

La ora 6 am predicat la Sennan, aproape de Land's End; și am spus întregii adunări (care era formată în principal din persoane în vârstă) că ne vom reîntâlni la ora 5 dimineață. Dar duminică, pe data de 11, o mare parte dintre ei se strânseseră deja între ora 3 și 4; așa că între ora 4 și 5 am început să-L lăudăm pe Dumnezeu și am explicat pe larg textul care spune că „Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat!”...

Între orele 8 și 9 am predicat la St. Just, pe o câmpie verde de lângă oraș, celei mai mari adunări (după cum mi s-a spus) care fusese văzută vreodată în acele locuri. Am strigat cu toată autoritatea dragostei: „De ce vrei să mori, oh, casă a lui Israel?” Oamenii tremurau și stăteau tăcuți. Nu am mai experimentat așa ceva cu vreo adunare în Cornwall.

Luni, 12. De ceva timp am avut o mare dorință de a merge și proclama dragostea Dumnezeului și Mântuitorului nostru, chiar și numai pentru o zi, în Insulele Scilly, și de câteva ori am menționat asta unor persoane. În această după-amiază trei dintre frații noștri s-au oferit să mă ducă acolo, dacă aș fi putut să procur ambarcațiunea maiorului care, spuneau ei, era cea mai bună din oraș. Am discutat cu el și mi-a împrumutat-o imediat. Așadar, următoarea dimineață, marți pe data de 13, John Nelson, Domnul Shepherd și cu mine, trei bărbați și un pilot, am plecat din St. Ives. Mi s-a părut ciudat să încerc să călătoresc cu o barcă pescărească 80 de kilometri pe ocean, mai ales când valurile au început să se ridice peste capetele noastre. Dar i-am strigat pe însoțitorii mei, ne-am adunat și am început să cântăm împreună viguros...

Pe la ora unu și treizeci de minute am ajuns la St. Mary, insula principală dintre cele locuite.

Imediat am mers la guvernator cu cadoul obișnuit, și anume un ziar. L-am rugat să accepte un „Apel Urgent”. Pentru că predicatorul nu a fost de acord să predic în biserică, am predicat la ora șase pe străzi la aproape tot orașul, multor soldați, marinari și muncitori despre „De ce vrei să mori, oh, casă a lui Israel?”. A fost un timp atât de binecuvântat încât cu greu am reușit să închei. După predică le-am dat broșuri, cărți de cântări pe care doreau atât de mult să le primească încât erau gata să le rupă atât pe ele cât și pe mine în bucăți.

Pentru care motiv anume erau adunați acolo în număr atât de mare muncitorii care lucrau la fortificarea unor stânci banale, nu înțeleg; dar motivul providențial a fost cu ușurință de înțeles. Dumnezeu i-a chemat împreună pentru a asculta Evanghelia la care, altfel, probabil că nu s-ar fi gândit...

Marți, 20. La Trezuthan Downs am predicat unei mulțimi de 2 sau 3 mii de oameni despre calea Domnului, calea sfințirii. Am ajuns la Gwennap puțin după ora 6 și am găsit câmpia plină de la un capăt la altul. Erau aproximativ 10.000 de oameni, cărora le-am predicat pe Hristos – Cel care este „înțelepciunea, neprihănirea, sfințirea și răscumpărarea” noastră. Nu m-am putut opri până când nu s-a făcut atât de întuneric încât abia ne mai puteam vedea unul pe altul. Cu siguranță că aici, cu toate că nu era un templu făcut de mâini omenești, Dumnezeu a fost venerat în „sfânta sfintelor.”

Miercuri, 21. Am fost trezit între orele 3 și 4 de o mare mulțime de tinichigii care, temându-se că vor ajunge prea târziu, s-au adunat în jurul casei și cântau și-L preamăreau pe Dumnezeu. La ora 5 am predicat încă o dată despre „Crede în Domnul Isus Hristos și vei fi mântuit.” Cu toții au devorat Cuvântul. Oh, sper să le fie de folos!

Joi, 22. Am călărit până la Launceston. În timp ce călăream prin orașul Sticklepath, o persoană m-a oprit pe stradă și m-a întrebat direct: „Nu este numele tău John Wesley?” Imediat doi sau trei au venit și mi-au spus că trebuie să mă opresc acolo. Asta am și făcut și înainte de a schimba prea multe cuvinte, sufletele noastre s-au împrietenit. Am descoperit că se chemau Quakers; dar asta nu m-a deranjat, văzând dragostea lui Dumnezeu din inimile lor...

